మురళికి మతిపోయింది. ఎలుగెత్తి గట్టిగా ఆఖరి ఆశతో "రాధా" అని అరిచాడు.

దానికి సమాధానంగా పూజ గదిలోంచి శ్రావ్యంగా వినిపించసాగింది --

"ఎన్ని నోముల పుణ్యఫలమో --

ఇద్దరు భర్తల భార్య నైతిని.

ఓ తులసీ -- ఓ నాగదేవతా

రారా -- దిగి రారా -- దిగివచ్చి దిగివచ్చి

చెప్పరా -- నా అసలు పతిదేవుని గుర్తించరా" అని.

మురళికి జుట్టు పీకేసుకోవాలని అనిపించింది. అంతలోనే అది రేడియోలో సుశీల గొంతుగా గుర్తించి కొంతలో కొంత శాంతించి పూజ గదిలోకి ప్రవేశించాడు.

రాధ హారతి వెలిగించి దేముడి చుట్టూ తిప్పేస్తోంది.

మురళికి అది చూసి వళ్ళు మండిపోయింది "ఇలా తిప్పటంలో ఏమిటి నీ ఉద్దేశ్యం ?" అని అడిగాడు కోపంగా.

"దీపం ఆరిపోతుందో వెలుగుతుందో దేముణ్నే ప్రశ్నిస్తున్నానండీ! వెలిగేవుంటే మీరే నా పతి ..." అంది అమాయకంగా.

"నిన్ను తగలెయ్య! నేనే మురళిని!"

"ఏమోనండీ, ఆయనే నా మెళ్ళో పదీ, పదిహేను సంవత్సరాల క్రితం తాళికట్టిన భర్త అయివుంటే, ఇప్పుడు ఆయనకి ద్రోహం చేయలేనండీ. మిమ్మల్ని ఎంత ప్రేమించినా -- ఒక పవిత్ర భారత స్త్రీ తులసి చెట్టు సాక్షిగా జీవితంలో ఒకసారే..."

"ఆపు" అరిచాడు మురళి ముక్కుపుటాలు ఎర్రబడగా.

"అలా అనకు నాయనా" వెనుకనుంచి వినబడింది.

మురళి చివాలున వెనుదిరిగాడు. అవతారస్వామి, వెనుకే గుంపుగా జనం నిలబడి చూస్తున్నారు.

దాంతో మరింత వళ్ళు మండి, పిడికిళ్ళు బిగించి "ముందిక్కడనుండి పోతావా పోవా?" అని గద్దించాడు.

అవతారస్వామి చిరునవ్వు నవ్వి అక్కడినుండి వడివడిగా నడిచి మళ్ళీ శోభనం గదిలోకెళ్ళి కూర్చున్నాడు. అతని వెనుకే అందరూ మళ్ళా ఊరేగింపుగా శోభనం గదిలోకి నడిచారు.

వారితోపాటూ రాధ కూడా ఆ గదిలోకి వెళ్ళటం చూసి, కసిగా లోపలికి ప్రవేశించి "మళ్ళీ ఇక్కడెందుకు కూర్చున్నావ్?" అంటూ అతడిమీదకు వెళ్ళాడు.

"అలా బల ప్రదర్శనకు ప్రయత్నించకు నాయినా! నాకు కరాటే వచ్చు!" స్వామి లేవకుండా చిరునవ్వుతో చెప్పాడు.

మురళి మెదడులో 'ఏదో తళుక్కు మంది. చేతులు గాలిలోకి సాచి ఆనందంతో గట్టిగా

అరిచాడు.

అందరూ అతడిని పిచ్చివాడిని చూసినట్టు చుశారు. అది పట్టించుకోకుండా “చూశారా! దొరికి పోయాడు. వీడు దొంగ సన్యాసే! లేకపోతే కరాటే ఎలా వస్తుంది వీడికి?” అని అరిచాడు మళ్ళీ.

అవతారస్వామి నవ్వాడు “అజ్ఞానీ! మా ఆశ్రమంలో బౌద్ధ సన్యాసులు కూడా వున్నారు. వారే మా అందరికీ కరాటే నేర్పించారు నాయనా! యోగాసనాల్లో కరాటే కూడా అంతర్భాగం! నేనున్న కాటేజ్ కవతలే టిబెట్టుంది.”

“నేను నమ్మను”

“మళ్ళీ అజ్ఞానం! నమ్మవలసినవారు వేరు ఉన్నారు నాయనా! నువ్వు కాదు.”

మురళి కోపం పట్టలేక అతని మీదకు దూకాడు గాని -- అవతారస్వామి ఛెంగున వెనక్కు ఎగిరి కరాటే ఫోజ్‌లోకొచ్చేశాడు.

ఇద్దరూ గదంతా తిరుగుతూండగా ఈసారి అన్నపూర్ణమ్మ హారతి పళ్ళెంతో గదిలో కొచ్చేసింది.

“ముందు హారతి అద్దుకోండి!” అంది చిరునవ్వుతో.

ఇద్దరూ హారతి కళ్ళ కద్దుకున్నారు.

“ఇంక బయటకు పదండి, ఇద్దరూ!” అందామె.

“నేనెందుకు వెళ్లాలి?” అన్నాడు మురళి.

“అమాయకుడు!” అన్నాడు అవతారస్వామి.

“ఇద్దరూ ఓసారి బయటకు రండీ!” బ్రతిమాలుతున్నట్టు అందావిడ.

“ఎందుకు?” చిరాకుగా అడిగాడు మురళి.

“పెద్ద మనుషులంతా మన కోసం ఎదురుచూస్తున్నారు!”

“పెద్ద మనుషులా? వాళ్ళెక్కడ వున్నారు మనదేశంలో?”

“ముందు త్వరగా పదండీ”

“ఓ.కే! నేను రడీ” అన్నాడు మురళి.

“నేనూ రడీయే!” అన్నాడు అవతారస్వామి.

ముగ్గురూ హాల్లోకొచ్చేసరికి అక్కడ ఇరుగు పొరుగు పెద్దలు ఓ అరడజను మంది కూర్చుని తమలో తాము డిస్కషన్స్ చేసుకుంటూ కనిపించారు.

“ఇందులో పరిష్కరించాల్సిందేమీ లేదు. నేనే రాధ భర్తను, ప్రేమికుడిని!” అన్నాడు మురళి మధ్యలోకెళ్ళి నిలబడి.

“కాదు. నేనే రాధ భర్తనూ, ప్రేమికుడినీ! నా కోసమే రాధ ఇన్నేళ్ళు పూజలూ, వ్రతాలూ చేసింది. తులసి మొక్క చుట్టూ తిరిగింది” అన్నాడు అవతారస్వామి.

“రాధ మెళ్లో అందరి సమక్షంలో మూడు ముళ్ళు వేసింది నేను.”

"చిన్నప్పుడే తాళి కట్టిన వాడిని నేను గనుక -- నేనే సీనియర్‌ని!"

"చిన్నప్పుడు తాళి కట్టింది నేను."

"కాదు! నేను!"

"అసలు చిన్నప్పుడు కట్టిన తాళి చెల్లదు"

"ఏం? ఎందుకు చెల్లదు?" కోపంగా అడిగాడు అవతారస్వామి.

"ఎందుకంటే అప్పుడు రాధకు మైనారిటీ తీరలేదు గనుక! బాల్య వివాహాలు చట్ట విరుద్ధాలు"

"చట్టాలు మా బంధాన్ని అడ్డుకోలేవు నాయనా"

"ష్ ష్" అన్నాడు ఒక పెద్దమనిషి "అలా గొడవ చేయకండి, అయ్యా! అసలు సమస్య ఏమిటంటే...."

"నాకు బాగా తెలుసు -- వీడెవడో దొంగసన్యాసి " ఆయన మాటల్ని మధ్యలో ఆపుచేస్తూ మురళి అరిచాడు.

"మాటలు తిన్నగా రానీ !" అన్నాడు అవతారస్వామి గెడ్డం దువ్వుకుంటూ.

"ష్ష్" అన్నాడు ఇంకో పెద్దమనిషి.

ఇద్దరూ నిశ్శబ్దం అయిపోయారు.

పెద్దమనుష్యులు మురళీవేపూ, అవతారస్వామివేపూ కొద్దిక్షణాలు పరీక్షగా చూశాడు.
"అయితే ఈ సన్యాసి రాధ ఒరిజినల్ బావ కాదంటావ్! అంతేనా?" మురళీనడిగాడు.

"అవును సార్!"

"అలా అని ఋజువు చేయగలవా?"

"నాకు పదిరోజులు గడువిస్తే -- హిమాలయ పర్వతాలకెళ్ళి ఋషికేశ్ కాటేజ్ నెంబర్ ఫోర్ వ్యవహారం తేల్చుకొచ్చి వీడి బండారం బయటపెడతాను."

పెద్దమనిషి అవతారస్వామివేపు తిరిగాడు.

"ఏమయ్యా! నువ్వే రాధ బావననడానికి నీ దగ్గర ఏమయినా ఋజువులున్నాయా?"

"సన్యాసుల దగ్గర ఋజువులేముంటాయండీ! అదీ పన్నెండేళ్ళక్రితం సంగతాయె"

"అయ్యా! ఋజువులేమీ లేకుండా మిమ్మల్ని రాధ బావ అని ఎలా గుర్తించాలి?" అని ప్రశ్నించాడు పెద్దమనిషి.

అవతారస్వామి కన్నీళ్ళు పెట్టుకున్నాడు "చూడండీ! ఇక్కడ నా కోసం అహర్నిశలూ పూజలు చేస్తూన్న రాధ -- నేను ఇంటికి తిరిగి రావలని శాంతులు చేయిస్తున్న మా బంధువులు -- వీళ్లకోసమే సన్యాసాశ్రమం వదిలి సంసారాశ్రమం స్వీకరించాను. మీరిప్పుడు ఋజువులు, ఆధారాలు అంటే మళ్లీ సన్యాసాశ్రమం స్వీకరించి ఋషికేశ్ లోని నా కాటేజ్ నెంబర్ ఫోర్‌కెళ్ళిపోతాను."

లోపలికి పరుగెత్తి ఆవిడ ముఖంమీద నీళ్ళుకొట్టి లేపి కూర్చోబెట్టారు.

"ఇదిలా తేలదుగాని అమ్మాయిని పిలవండి" అన్నాడు పెద్ద మనిషి.

రాధ తలుపు వెనుకనుంచి ముందుకొచ్చి నిలుచుంది.

"చూడమ్మా! ఈ ఇద్దరిలో ఏ భర్తను ఎన్నుకుంటావో చెపుతావా?"

రాధ ఇద్దరివంకా మార్చి మార్చి చూసింది.

"ఇద్దరూ నాకు రెండు కళ్ళవంటివారండీ! ఏ కన్ను నొదులుకోగలను?" అంది రెండు కళ్ళనుంచీ జారుతోన్న కన్నీటిని తుడుచుకుంటూ.

"ఆ మాట నిజమేనమ్మా! కాని ఈ రెండు కళ్ళల్లో ఏ కన్నుకావాలీ అంటే ఏం చెప్తావ్?"

ఈ లోపులో మురళి పేట్రేగిపోయి "ఈ కళ్ళ సెంటిమెంటునిక ఆపుచేయకపోతే అందరి కళ్ళూ పీకిపారేస్తాను" అరిచాడు.

"అప్పుడు నా మంత్రజాలంతో వాటిని తిరిగి అతికిస్తాను" అన్నాడు స్వామి.

పెద్దమనిషి మళ్లీ కొద్దిక్షణాలు ఆలోచించాడు.

"ఆ! ఒక చక్కని ఉపాయం తట్టింది! రాధ ఆరునెలలు మురళీ తోనూ, మరో ఆరునెలలు అవతారస్వామితోనూ సంసారం చేయవచ్చు. ఇందులో తప్పుకూడా ఏమీ లేదు. ద్రౌపది ఇదే పద్ధతి అవలంబించింది కదా?" అన్నాడు ఓ పెద్దమనిషి.

మురళి ఒక్క దూకు దూకి ఆ మనిషి పీక పట్టుకున్నాడు "ఏమిట్రా అన్నావ్! నా రాధ ఆర్నెల్లు వాడితో కాపురం చేయాలా?"

అందరూ మురళిని బలవంతంగా వెనక్కు లాగి ఆ పెద్ద మనిషిని రక్షించారు.

"అది వట్టి సలహాయేనయ్యా! వీల్లేకపోతే వీలులేదని చెప్పు. అలా మీద పడిపోతే ఎలా?" అన్నారు మిగతా పెద్ద మనుషులు.

మళ్ళీ తమలో తాము కలిసి చర్చ జరుపుకున్నారు. చివరికి ఒకరు అన్నారు.

"అసలిందులో రెండు లాజిక్ పాయింట్లున్నాయి. మొదటిది కట్టాడనేది నిర్వివాదాంశం!! పోతే పన్నెండు సంవత్సరాల క్రితంకూడా అతడే .... అంటే మొత్తం ఈవిడ మెడకు రెండుసార్లూ అతడే కట్టాడా లేక ముందు కట్టింది స్వామా అన్నది తేలాలి. ఈ మురళి ఆ మురళే అని ఈ మురళి చెపుతున్నది నిజమైనా కాకపోయినా, ఈ మురళికి భర్తగా రాధమీద హక్కున్నది. కానీ స్వామి గాని మొదటితాళి కట్టిన వాడయితే, అతడికీ హక్కు ఉన్నది."

ఈ వాదనలో మురళికి కాస్త ఆశాకిరణం కనబడింది.

"ఇందు మూలముగా మేము సంయుక్తంగా నిర్ణయించిన నిర్ణయం ఏమిటంటే -- మురళీకృష్ణ అనే రాధ భర్త నెంబర్ టు కి పది రోజులు గడువు ఇవ్వడమైనది. ఈ గడువు లోపల అతను పరిశోధనలు గావించి అవతారస్వామి రాధ అసలు భర్త కాడనీ, తనే రాధ అసలు భర్తన్నీ ఋజువు చేయవల్సి యున్నది" అన్నాడు పెద్దమనుషులందరి మొఖాల వంకా చూస్తూ.

ఎవరూ ఏమీ మాట్లాడలేదు.

"ఏమయ్యా! నీకీ నిర్ణయం అంగీకారమేనా?" మురళీ నడిగాడు పెద్దమనిషి.

"ఊ!"

"ఏమయ్యా, అవతారస్వాములూ? నీకూ ఇష్టమేనా?"

"ఇష్టమే!"

"ఏమ్మా రాధా?"

"నా భర్తల అంగీకారమే -- నా అంగీకారం" అందామె సిగ్గుపడుతూ.

"కాని ఓ షరతు .... " అన్నాడు మురళి.

"ఏమిటది?"

"ఈ పది రోజుల్లోనూ వీడు నా రాధను తాకకూడదు."

"సరే-" అన్నాడు పెద్దమనిషి.

"అంటే మీరందరూ కాపలా ఉండాలి."

"ఇంపాజిబుల్...." అన్నారు పెద్ద మనుషులు ముగ్గురూ ముక్తకంఠంతో "మాకెలా సాధ్యం అది! మీ మామ చూసుకోవాలి."

"నా మీద నమ్మకంవుంచి వెళ్ళిరా నాయనా!" చిరునవ్వుతో అన్నాడు అవతారస్వామి.

"నిన్ను ఛస్తే నమ్మను"

"అజ్ఞానం"

పెద్ద మనిషి రాధ వేపు చూశాడు.

"ఏమ్మా రాధా! ఆ అవతారస్వామి నిన్ను తాకకుండా చూసుకుంటానని అతనికి హామీ ఇవ్వమ్మా!"

రాధ సిగ్గు పడింది "ఎలా ఇవ్వనండీ! భర్తను తాకవద్దని శాసించే భార్యకు పుట్టగతులుండవని మన పురాణాలు ఘోషిస్తున్నాయ్"

అల్లుడి పిడికిళ్ళు బిగుసుకోవటం గమనించి నరసింహం కంగారుపడి, అతడిని పక్కకు పిలుచుకెళ్ళి చెవిలో ఏదో గుసగుస లాడాడు.

మురళి తిరిగి వచ్చి అన్నాడు --

"రాధకు ఛేస్టిటీ బెల్టు కట్టాలి. అలాగయితే నాకేం అభ్యంతరం లేదు."

రాధ కెవ్వుమని అరిచింది "ఛీ! పాడు! ఏమిటా పిచ్చి మాటలు?"

"పిచ్చివాడా!" చిరునవ్వు నవ్వాడు అవతారస్వామి. "ఏ బెల్టులూ మానవుల కోరికల నడ్డుకోలేవు నాయనా! నమ్మకం ఒక్కటే నీకు దారి!"

అన్నపూర్ణమ్మ భర్త దగ్గరకి చేరి "ఏమిటండీ, ఏదో బెల్ట్ ఆంటున్నాడు?" అంది.

ఆవిడ్ని కసిరి, రామలింగం నెమ్మదిగా మురళి దగ్గరకొచ్చి భుజం మీద చేయి వేశాడు.

"చూడు బాబూ! రాధను జాగ్రత్తగా కాపాడే బాధ్యత నాది-- నువు నిశ్చింతగా [illegible] నాయనా!"

"నమ్మమంటారా?"

"మీ మామ తోడు"

మురళి నరసింహంవంక చూశాడు. తరువాత పెద్దమనుషులవేపు చూశాడు. "సరే--" అన్నాడు అయిష్టంగానే.

పెద్ద మనుషులు ఆనందంగా లేచి ఇళ్లకు వెళ్ళిపోయారు.

ఈ సంభాషణ జరుగుతున్నంత సేపూ నరసింహం సీరియస్‌గా అటూ ఇటూ పచార్లు చేస్తూ వున్నాడు. అతడి మొహం జేగురు రంగుకి మారివుంది. తను తెర వెనుక వుండి హరికృష్ణ ఇలా నాటక మాడిస్తాడనుకోలేదు.

"మురళీ -- ఇలారా" అన్నాడు కొద్దిసేపాగి -- ఏదో ఆలోచన స్ఫురించినట్టు.

ఇద్దరూ పక్కగదిలోకి నడిచారు.

"నువ్వు కూడా రావయ్యా" రామలింగాన్ని కూడా పిలిచాతడను.

"ఏమిటి?" అడిగాడు రామలింగం ముగ్గురూ గదిలోకి వెళ్లాక.

"నీకేం మతిపోయిందేమిటయ్యా! తెలిసో తెలీకో అబ్బాయి హిమలయాలకెళ్తానంటే, నువ్వు కూడా 'తందానా' అని తలూపుతున్నావ్-- ఆ హిమాలయాల్లో ఏ ఋజువూ దొరక్కపోతే ఎవడో అనామకుడికి కూతుర్నిచ్చేస్తానా ఏమిటి?"

రామలింగం గతుక్కుమన్నాడు "లేకపోతే మరీ సమస్య తేలేదెట్లా?"

"ఇదో పెద్ద సమస్యేమిటయ్యా - చిన్నప్పుడు ఆ కృష్ణగాడికి పుట్టుమచ్చలాంటి వేమయినా వున్నాయేమో గుర్తుతెచ్చుకుంటే సరి! గడ్డాలూ మీసాలూ మొలిచినా మనిషికి పుట్టుమచ్చలు చెరగవుగా!".

రామలింగం మొఖం కళకళలాడింది "అవునండోయ్! గుర్తుకొచ్చింది. కృష్ణ నడుం వెనుక పెద్ద పుట్టుమచ్చ ఉండాలి!" అన్నాడు గుర్తు తెచ్చుకుంటూ.

"అవును బాబాయ్? నాకూ గుర్తుంది. వాడు నిజంగా కృష్ణ కాదన్న విషయం పుట్టుమచ్చ చూస్తే తెలిసిపోతుంది."

రామలింగానికి మురళి మొహం చూస్తే అతడు నిజమే చెపుతున్నాడని అనిపించింది. అదీగాక పన్నెండు సంవత్సరాల క్రితం రాధ మెళ్ళో తాళి కట్టిన కుర్రవాడి పోలికలు మురళిలోనే ఎక్కువ కనబడుతున్నాయి.

"కానీ ఈ పరీక్షలకన్నిటికీ అతనొప్పుకోడు గదా! పెద్ద మనుషులు చేసిన నిర్ణయం ప్రకారం హిమాలయాల్లోనే ఋజూ చేసుకోమంటాడు" అనుమానంగా అన్నాడు రామలింగం. అతడు ఇప్పుడు మురళికి సాయపడాలనే నిర్ణయానికొచ్చాడు.

"వాడికి తెలీకుండా డిటెక్టివ్ పని చేసి కనుక్కుంటే సరి! రెండు రోజుల్లో దొరికిపోతాడు--"

బోలెడు డిటెక్టివ్ పుస్తకాలు చదివాడు.”

నరసింహం చిరాకుపడ్డాడు “మనక్కావలసింది పుస్తకాలు చదివేవాడు కాదురా, ప్రాక్టికల్ నాలెడ్జి ఉన్నవాడు”

“వాడికి ప్రాక్టికల్ నాలెడ్జి కూడా వుంది బాబాయ్! మా లెక్చరర్ ఒకామెకి ఇద్దరు ప్రియులున్నారన్న విషయం వాడే పరిశోధించాడు”

“అప్రాచ్యుడు” అన్నాడు రామలింగం మండిపడుతూ.

నరసింహం రామలింగం భుజం తట్టాడు “మనకాట్టే టైం లేదు రామలింగం! అమితాబ్‌ని ఇవాళ రాత్రికే మీ ఇంట్లో ప్రవేశపెడదాం! వాడు మీ స్నేహితుడి కొడుకనో, బంధువుల కుర్రాడనో చెప్పు ఇంట్లో -- రెండు రోజుల్లో వాడి రహస్యం కాస్తా బయటపెట్టవచ్చు.”

రామలింగం ఇంకేమీ మాట్లాడలేకపోయాడు “సరే! అలాగే కానీండి” అన్నాడు అయిష్టంగానే.

మురళి అప్పటికప్పుడే అమితాబ్ కోసం బయల్దేరాడు. ఆ రాత్రికి అనుకున్నట్లుగానే సూట్‌కేస్ తీసుకుని దిగాడు అమితాబ్.

“హాల్లో అంకుల్ -- హౌ ఆర్ యూ -- హల్లో అన్నపూర్ణా ఆంటీ, హాల్లో రాధా!” అంటూ అందరినీ పలకరించి అవతారస్వామిని చూశాడతను.

“వీరెవరు అంకుల్?”

“మా మేనల్లుడు మురళీకృష్ణరా! చిన్నప్పుడు హిమాలయాలకి పోయాడు.”

“ఓ గుర్తుకొచ్చింది. గుర్తుకొచ్చింది. హలో కృష్ణా! మనిద్దరం గోలీలాడుకున్నాం! కదూ?” అని అడిగాడు.

అవతారస్వామి అతనివంక అనుమానంగా చూశాడు “నాకు గుర్తులేదు.”

“ఏం ఫరవాలేదు. బైదిబై హిమాలయాల్లో ఏం ఉద్యోగం చేస్తున్నారు?”

“తపస్సు -- ” అని మరి ప్రశ్నలడిగే అవకాశం ఇవ్వకుండా తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు స్వామి.

రాత్రి తొమ్మిదవుతుండగా స్వామి గది కిటికీ బయట చేరారు అమితాబ్, రామలింగం, నరసింహం.

అమితాబ్ తన భుజానికున్న బాగ్‌లోనుంచి బైనాక్యులర్స్ తీసి గదిలోకి చూశాడు.

“ఊహు! ఇంకా బట్టలు మార్చుకోవటం లేదు” అన్నాడు నిట్టూరుస్తూ.

“ఆ సిల్కు లాల్చీ, ధోవతీతోనే పడుకుంటాడా ఏమిటి ఖర్మ?” విసుగ్గా అడిగాడు రామలింగం.

మరో అరగంట గడిచింది. అవతారస్వామి అట్లాగే మంచంమీద పడుకున్నాడు.

“ఇడియట్! బట్టలు మార్చుకోకుండానే పడుకుంటున్నాడు” అన్నాడు నరసింహం కోపంగా.

రామలింగం, నరసింహం నీరసంగా అమితాబ్ దగ్గరకు వచ్చారు "పోనీలే! రేపు వాడు స్నానం చేసేప్పుడు ప్రయత్నించు" అన్నాడు నరసింహం.

"బెస్ట్ అయిడియా" అన్నాడు అమితాబ్. అక్కడినుంచీ బయలుదేరి తన ఇంటికి చేరుకున్నాడు.

మరుసటిరోజు ప్రొద్దున్నే ఒక కొత్త ఎక్విప్‌మెంట్‌తో బయలుదేరి వచ్చాడు. రామలింగం, నరసింహం అతని చుట్టూ చేరారు.

"మేడ్ ఇన్ జపాన్" అన్నాడు అమితాబ్ ఆ పరికరాన్ని వాళ్లకి చూపిస్తూ. "చిన్న రంధ్రంలోంచి చూసినా లోపలి దృశ్యాన్ని త్రి--డి.ఎఫెక్ట్‌తో చూపిస్తుంది" గర్వంగా చెప్పాడు.

రామలింగానికి అతడి పత్తేదారు సామర్థ్యం మీద కొద్దికొద్దిగా నమ్మకం కుదురుతోంది.

సరిగ్గా 8.30 కి స్వాములవారు బాత్‌రూమ్‌లో చేరి బోల్టు బిగించుకోగానే, ముగ్గురూ తలుపు దగ్గర చేరారు.

అమితాబ్ తన పరికరపు అద్దాన్ని తలుపు రంధ్రం దగ్గర చేర్చి, టెలిస్కోప్‌లో చూసినట్టు వంగి చూడసాగాడు. అతడు చెప్పినట్టు అంతా స్పష్టంగా కనపడుతూంది.

"లాల్చీ విప్పాడు..... బనీను విప్పాడు.... పంచ విప్పా..." అంటూ రన్నింగ్ కామెంటరీలా చెప్పసాగాడు.

నరసింహం విసుక్కుంటూ "అంతా చెప్పనక్కరలేదు-- నడుం మీద మచ్చ వుందో లేదో చూసి చెప్పు. చాలు" అన్నాడు.

అంతలో అమితాబ్ ఆముదం తాగినట్టు మొహం పెట్టి లేచి నిలుచున్నాడు.

"ఏం జరిగింది?" అని అడిగాడు రామలింగం ఆత్రంగా.

"మీరే చూడండి" అంటూ పక్కకి తొలగి నిలుచున్నాడు అమితాబ్.

రామలింగం వంగి ఒక కన్ను మూసి, అందులోకి చూసి పాముని చూసినవాడిలా గెంతి నిలబడ్డాడు.

"ఏం జరిగింది?" అని అడిగాడు నరసింహం టెన్షన్‌గా.

"మీరే చూడండి."

నరసింహం వంగి చూసి, చివాలున లేచి నిలబడి "ఏమిటి మీ ఉద్దేశ్యం" అని అరిచాడు కోపంగా.

"వాడు వెనక్కి తిరగటంలేదు. ఇటే నిలబడి స్నానం చేస్తున్నాడు అయిదు నిముషాల నుంచీ" అన్నాడు అమితాబ్ బిక్కమొహం పెట్టి.

"అయితే...?" అన్నాడు నరసింహం.

"నేను చూడలేను"

"ఎప్పుడో ఒకప్పుడు అటు తిరుగుతాడు."

"అంతే అంతసేపూ నేను అలా చూస్తూ వుండాలన్నా మీ ఉద్దేశం ? అలా చూడటానికి

అదేమీ 'విశ్వరూపం' కాదు" అన్నాడు కోపంగా అమితాబ్.

"మరి డిటెక్టివ్ పనికి వప్పుకున్నాక అన్నీ చూడాల్సిందే" డబాయించాడు నరసింహం.

"అదే జేమ్స్ బాండయితే అలాగే చూసేవాడు" అన్నాడు మురళి అప్పుడే అక్కడికొస్తూ.

"జేమ్స్‌బాండయితే ఆడాళ్ళని చూసేవాడు, మొగాళ్లని కాదు" కోపంగా అన్నాడు అమితాబ్.

ఇంతలో బాత్రూమ్ చప్పుడయింది. తుపాకీ దెబ్బకు పరుగెత్తిన పక్షుల్లా తలో మూలకీ ఎగిరిపోయారు నలుగురూ.

సరిగ్గా అదే సమయానికి ఆ ఇంటి ముందు ఒక రిక్షా వచ్చి ఆగింది. అందులోంచి శారదమ్మ దిగింది.

ఆమెను చూస్తూనే నిశ్చేష్టులయి నిలబడిపోయారందరూ.

"రామలింగం! ఆ మనిషి శారదమ్మే కదూ?" అనుమానంగా అడిగాడు నరసింహం.

"అవునండీ! మా శారదమ్మే!" అంటూ ఆనందంగా ఆమె దగ్గరకు నడిచాడు రామలింగం.

నరసింహం ఆలోచనలో పడ్డాడు. ఇదీ హరికృష్ణ పేరుతో నాటకం ఆడుతున్నవాడి ప్లాన్‌లో భాగమే అయుంటుంది. ఇన్నాళ్ళూ శారదమ్మను ఎవరికీ తెలీకుండా దాచి ఇప్పుడు హఠాత్తుగా ఇక్కడకు ఎందుకు పంపాడో తెలీటంలేదు.

ఇంటిల్లిపాదీ శారదమ్మ చుట్టూ మూగారు ఆశ్చర్యానందాలతో.

"అమ్మా! ఎక్కడున్నావమ్మా -- ఇన్నాళ్ళూ?" ఆప్యాయంగా అడిగాడు మురళి.

"ఎక్కడయితేనేరా! ఆ జైలరే ఓ చిన్న ఉద్యోగం యిప్పించాడు. నా బతుకు బ్రతుకుతున్నాను. తల్లి సంగతి కన్న కొడుకు పట్టించుకోకపోయినా -- నన్ను ప్రేమగా చూసుకునే వారున్నారు --"

మురళి మొఖంలో బాధ కనిపించింది.